

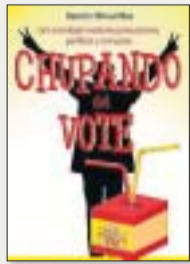

CARLOS TAIBO

Libertari@s

LIBROS DEL LINCE. COL: EL ROJO Y EL NEGRO. 2010

► Aunque se publica coincidiendo con el centenario de la CNT, esta antología del pensamiento anarquista no tiene pretensiones arqueológicas, sino precisamente todo lo contrario. Porque aquí se trata de rescatar las ideas libertarias que resultan más estrictamente actuales. *Libertari@s* subraya en qué medida beben en esa fuente el feminismo, el ecologismo, el pacifismo y los movimientos de la antiglobalización y el decrecimiento. Por eso **Carlos Taibo** puede afirmar que el anarquismo es «un pensamiento vivo e iconoclasta que se niega, afortunadamente, a morir».

RAMÓN MIRAVITLLAS

Chupando del vote

EDICIONES ROBINBOOK, 2010

► Se presenta como un libro divertidísimo que no se lee. Se ríe. No sólo un breviario de chapuzas y buñuelos de nuestros políticos sino también un cóctel vitriólico, atrevido y exagerado de nuestra sociedad: el gobierno, las elecciones, los sindicatos, la cultura, la religión y la sexualidad. Una antología insolente para pícaros, pérfidos y corruptos. Como muestra, el vídeo promocional (que se encuentra fácilmente en internet), en el que la primera imagen ya informa de una noticia: El FMI utilizará la cara de **Artur Mas** (en la imagen, un can dentro de un euro), para su moneda única, más dura que las precedentes.

WILLIAM KENNEDY

Roscoe, negocios de amor y guerra

LIBROS DEL ASTEROIDE. TRADUCCIÓN DE JORDI FIBLA. 2010

► El premio Pulitzer **William Kennedy** es autor de un extraordinario ciclo novelístico sobre Albany. Esta obra, inédita hasta ahora en español, se remonta al día que EE UU celebra la victoria sobre Japón; el mismo que Roscoe Conway decide retirarse de la política tras haber regido, de manera poco escrupulosa, el Partido Demócrata de Albany, capital del estado de NY más de medio siglo. Cuando está a punto de hacer pública su dimisión, recibe la noticia del suicidio de su amigo Elisha Fitzgibbon. Su muerte le obliga a hacer repaso de su propia vida, un retrato del poder político y económico en Albany en la primera mitad del siglo XX.

FRANCESCO FORGIONE

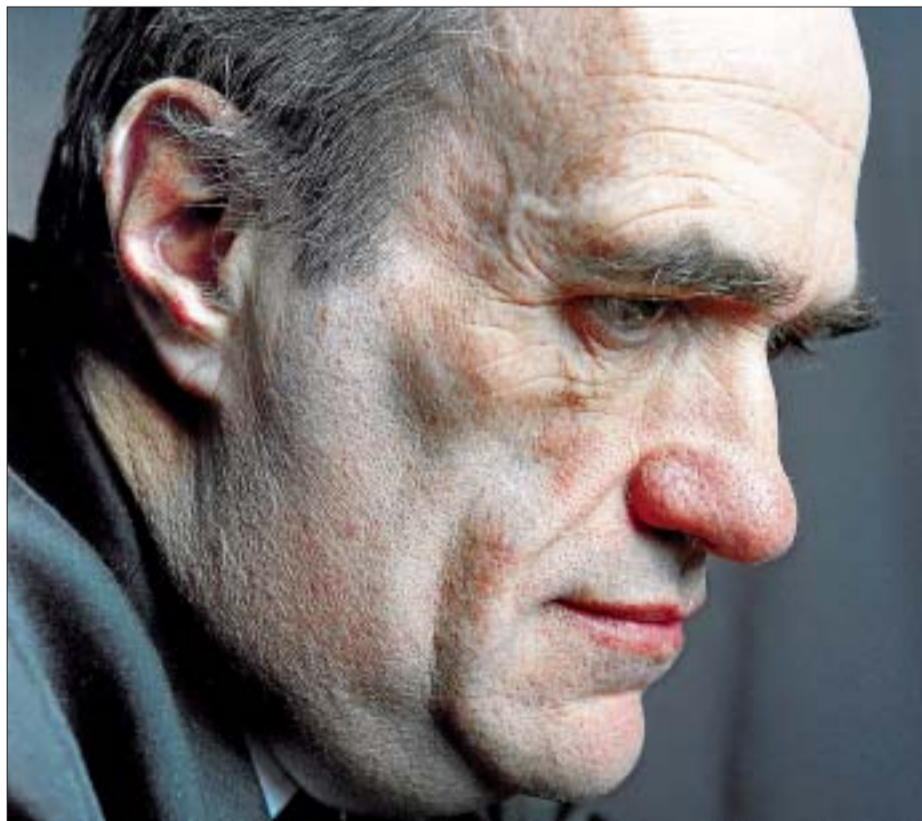
Mafia export

ANAGRAMA. COLECCIÓN CRÓNICAS, 2010

► El calabrés **Forgione**, uno de los mayores expertos y ex presidente de la Comisión Parlamentaria Antimafia en su país, traza por primera vez una cartografía de estas organizaciones, que han colonizado el mundo y representan uno de los principales holdings económico-financieros criminales del planeta con una facturación anual de casi 130.000 millones de euros. España está bien representada en estos mapas: Madrid, Barcelona y Costa del Sol son la puerta de acceso al narcotráfico que procede de América Latina. ¿De qué hablamos cuando nos referimos a las mafias italianas en el mundo? ¿Hasta dónde han llegado?

Una prosa elegant, d'una intensitat continguda però commovedora, al servei d'una història d'identitat, de formació, de convencions socials i de llaços familiars. La història de l'Eilis, una jove que en els anys cinquanta ha d'emigrar d'Irlanda als EUA.

L'estrangera d'ella mateixa

Colm Tóibín.

Novel·la

POR PERE CALONGE

■ «L'Eilis es va imaginar els anys que havien de venir, quan aquelles paraules tindrien menys i menys significat per a l'home que les havia sentides i en tindrien més i més per a ella». És gairebé l'última frase de la novel·la, amb un sentit obert que, tanmateix, sembla al·ludir a una sentència de per vida. Al destí, de fet; potser el gran tema que plana sobre aquesta història d'emigració —ambientada al voltant dels anys cinquanta del segle passat— que és *Brooklyn*. Perquè, malgrat el protagonisme que hi té, el fet migratori serveix **Tóibín** per a parlar dels factors que influeixen en la

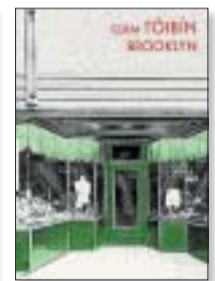
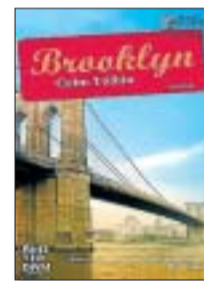
construcció personal, en el camí cap a la independència i la individualització, cap a la maduresa. I sobretot per a preguntar-se fins a quin punt és possible, en aquest procés de maduració, de trencar amb el destí; sobre el fet de no saber, o no poder, o no voler escapar-ne. Sobre el camí que els altres ens trien, les decisions que no prenem, o la submissió a allò que de nosaltres s'espera.

Així doncs, la darrera novel·la de l'autor irlandès és, en primer lloc i sobretot, una història de formació personal. Situada, això sí, en un context i amb un rerefons tan present que fa que siga també —com ja s'ha apuntat— un relat de l'emigració. L'emigració, però, no tant com un fenomen global, sinó des del detall d'una història particular: la d'una qualsevol de tantes per-

sones que al llarg del segle xx feren el recorregut entre Irlanda i els EUA. La història de l'Eilis, una jove d'Enniscorthy que es veu obligada a marxar a Brooklyn; que hi viu en carn pròpia la dura prova de l'arrelament; i que, quan tot sembla indicar que comença a trobar-hi el seu lloc i a assumir que mai més no tornarà a casa, una notícia inesperada en precipita el retorn. Però l'Eilis torna a Enniscorthy amb un secret, que condicionarà en bona mesura el seu futur. I que comporta que Brooklyn esdevinga també, en part, i en tercer lloc, la història d'aquest secret.

Tóibín opta per un plantejament molt clàssic, tant pel que fa a la veu narrativa com a l'estructura o a l'ordenació completament lineal dels fets que s'hi narren, que s'adiu perfectament amb la història, i en què destaca el domini del *tempo* narratiu. En aquest sentit, podríem parlar de la lentitud de la prosa: un ritme pausat, serè, com de paraules dites en veu baixa i molt a poc a poc. Un veritable esforç de contenció narrativa, per tal de mantenir inalterable el to de principi a fi, que fa fluir la prosa amb la cadència trista d'una balada tradicional irlandesa. Malgrat aquesta tranquil·litat, però, a la novel·la hi ha també espai per a una certa intriga; per a la progressiva creació d'un clima en què sembla que alguna cosa està a punt de passar, a punt de trencar-se. Imperceptiblement. Fent evident que qualsevol situació és sempre inestable i està amenaçada. Que la vida és fràgil per definició.

La construcció de personatges i d'ambients, de vegades amb unes poques pinzellades essencials, contribueix decisivament a dotar d'ànima la història. Els retrats antitètics de l'Eilis i de la Rose, la germana major, per exemple; l'atenció pels detalls en la caracterització de l'època i dels dos llocs on transcorre l'acció: la societat tradicional i un tant claustrofòbica d'Enniscorthy, enfront de la formació del Brooklyn multiracial i multicultural, amb un cert racisme latent. Ambients tan vívids com la despesa per a joves irlandeses de la senyora Kehoe, on s'allotja l'Eilis; o els grans magatzems Bar-

COLM TÓIBÍN

Brooklyn

► Traducció de Ferran Ràfols Gesa.

ARA LLIBRES, BADALONA, 2010

► LUMEN (EN CASTELLANO), 2010

COLM TÓIBÍN

A Barcelona

► Com l'Eilis —la protagonista de la seua darrera novel·la— va néixer a Enniscorthy, al Comtat de Wexford (Irlanda), el 1955. Professor i periodista, a més d'escriptor, és un dels autors més llegits al seu país. Va viure a Barcelona entre 1975 i 1978, i la seua primera novel·la, «El sud» (1990) hi està parcialment inspirada. Però sobretot és l'assaig «Homenatge a Barcelona», del mateix any, el que recull de manera més concreta els records dels tres anys que va viure a la ciutat, com es pot deduir d'un títol que sembla directament inspirat en Orwell. Passa els estius a Farrera, al Pallars Sobirà, on té casa. I és precisament el paisatge nevat del Pallars on va situar «Un llarg hivern», l'anterior novel·la de Tóibín traduïda al català (*La Campana*, 2007). Parla espanyol i català, i ha escrit sobre temes catalans a la premsa internacional; l'última ocasió, l'article «Bullfighting ban is sweet revenge for Catalonia», sobre la prohibició de les curses de bous, per a *The Guardian*.

tocci's, on treballa. Escenes com les del ball, el ritual del ball en un petit poble d'Irlanda o en una gran ciutat dels EUA. L'ànima, en definitiva, d'una bella novel·la —d'una bellesa serena i commovedora— en què l'exili, el pes que té el lloc a què es pertany, les convencions socials, la família o la identitat individual són temes recurrents. La impressió que, en el cas de l'Eilis, només la distància —lluny de l'àmbit reduït del poble— pot deixar-la créixer autònomament i aconseguir de trencar els lligams. I el destí: sovint en forma de fatalitat, d'incapacitat per a ser feliç.